

HEY MACEDONIA

THANK YOU SO MUCH
FOR READING,
BUT MOST OF ALL...

BE CAREFUL WHAT YOU
WISH FOR!

YOU ROCK!!

Brooklyn

ЗА АВТОРОТ

Бруклин Хадсон живее во Лос Анџелес. Покрај книги, таа исто така пишува и сценарија за филмови, а нејзиното сценарио за Фатални желби или Јадец, оригинален наслов на книгата, наскоро ќе добие своја филмска реализација.

Моментално работи на продолжение од нејзиниот бестселер, чие име сега засега е едноставно Јадец 2.

Оваа книга му е посветена на *оној* кој беше инспирација за мојот Жулиен.

А за Џесика Барт, немам зборови...
Фала.

Мерилу Кохлер
Мелиса Шиаво
Пети Вилијамс
Синди Бариза
Фејт Годвин
Алиса Хадсон
Дафина Џемил

Најдобри сте!

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат
книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Wishbone

© 2012 Brooklyn Hudson

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2013

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Милена Петковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ФАТАЛНИ ЖЕЛБИ

БРУКЛИН ХАДСОН

За љубители на Стивен Кинг...

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Клекнат на старите скали избледени од сонцето, Жулиен нежно погали една гасеница со тенка тревка. Нејзината влакнеста должина веднаш се свитка во топче, а движењето направи таа да се преврти преку работ на раскла-тениот син трем. Зад него, познатото тропкање на лулето на дедо му додека се удираше од неговите заби го потсетуваше Жулиен дека не беше сам. Ароматичен чад со мирис на јаболко го исполнуваше топлиот вечерен воздух, пресладок за сетилата на деветгодишното дете.

Вечерва до тремот не стигнуваше ниту најслабо ветре, француското село беше мирно и тешко од влажност.

Жулиен зјапаше во долгата, влакнеста бубачка. Баш кога почна да се грижи да не случајно го убил зеленото суштество, тоа се одмота и му се врати на своето патување. Задоволен што го немаше повредено, Жулиен се сврте кон Папи.

Кафените очи на стариот човек, замаглени од очни пердиња, беа фиксирани на некоја точка во далечината зад неколкуте крави кои пасеа.

Тој реши да го следи погледот на дедо му, извивајќи го вратот и за малку губејќи ја рамнотежата исто како и гасеницата. Си ги грабна ножните прсти за да ја задржи рамнотежата, се заниша нанапред и се тресна по брадата со колената, нагазувајќи си ги прстите под стапалата.

„Ау!“ писна тој, диво тресејќи ги рацете во обид да се ослободи од болката.

Помеѓу дрвјата на крајот од фармата за млеко на неговиот *grand-père*¹, се појави фигурата на татко му, со препознатливото пијано нишање на крупното тело. Во ваквите случаи, Папи најчесто зјапаше, одбивајќи да ги тргне очите од Жером, кој пијано поминуваше покрај нив и си тераше по својот пат. Тоа изгледаше како тие двајца да беа невидливи за него додека тој луто си мрмореше под нос и се упатуваше директно кон колибата зад куќата, веднаш покрај стариот амбар. Жером имаше одбрано да се крие таму, да се преправа дека тие не постоеја и да пие додека не умре. Скоро секогаш, Жулиен го гледаше Папи додека тој продолжуваше да седи, борејќи се да го контролира својот бес, но одвреме-навреме имаше и такви вечери кога длабокото разочарување на стариот човек од неговиот возрасен син предизвикуваше неговите емоции да се излијат како надојдена река и да го натераат стариот човек да тргне по Жером. Жулиен можеше да го почувствува тоа во воздухот... дека вечерва ќе биде една од тие вечери.

Додека го гледаше својот татко како им се приближува, Жулиен не можеше да не му позавиди на човекот за неговата форма. Поранешниот боксер имаше успеано да го задржи своето боксерско тело и покрај долгите години пиене и самозлоупотреба. И покрај својот младешки оптимизам, Жулиен знаеше дека тој никогаш нема да има тело како Жером. Неговата *grand-mère*² често го потсетуваше дека тој не беше благословен со првичната најздрава исхрана од мајчино млеко, бидејќи неговата мајка имаше умрено додека се пораѓала со него. Според *grand-mère*, овој трагичен факт го правеше малку ситен за негова возраст. Впрочем, *grand-mère* веруваше дека неговиот недостаток на мајчино млеко беше виновен речиси за сè: за тоа што тој настинуваше секоја зима, за тоа што одвреме-навреме добиваше слаба оценка на некој тест по математика, за тоа што минатото лето си ја имаше скршено раката, паѓајќи од покрив, па дури и за тоа што неговата коса имаше обичај

1 Дедо

2 Баба

да стрчи на едно место на задниот дел од неговата глава. Без разлика, на Жулиен му беше јасно дека тој засекогаш ќе биде најмал во лозата Грение. Дури и Папи, на седумдесет и три години, беше силен човек со малку помала градба од Жером и раце толку големи и силни што целосно му го проголтнуваа лицето на Жулиен кога тој ќе му го опфатеше додека си играа. Тој беше многу вреден човек со снежно бела коса, густа како овча волна и темна, кафена кожа, со исклучок на тенките, бели брчки кои се гледаа само кога лицето на стариот човек беше олабавено за време на спиење. Жером беше копија на неговиот татко, подобрена и засилена од дваесет и осумте години разлика во возраста.

Вратата од колибата тресна. Жулиен погледна во Папи и го гледаше додека тој си го празнеше лулето во една стара, за'ргана конзерва. Без да го одлепи погледот од хоризонтот, тој го прескокна Жулиен и се симна на тревата, воден од лутина и фрустрација.

Жулиен веднаш скокна зад него. „Non³, Папи“, го предупреди со шепот.

Дедо му го игнорираше и продолжи да оди накај старата колиба.

Жулиен брзо се врати на тремот и се стрча кон страничната ограда за да сирне зад куќата. Чекаше неговиот дедо да се оддалечи, а потоа ја прескокна оградата и слета на меката трева долу. Клекнат, тој брзо се залета накај алуминиумските буриња за млеко кои стојеја помеѓу куќата и колибата. Отползи најдалеку што можеше за да добие подобар поглед, внимателно, за да не дозволи да го видат.

Од нивната последна расправија беа поминати неколку месеци и Жулиен се прашуваше зошто истата рутина, која се повторуваше ноќ по ноќ, некои вечери можеше да биде понепростлива за дедо му, а други вечери, Папи продолжуваше да си пуши и да го гледа Жером, но го контролираше својот нагон да му се спротивстави.

3 Не

Последната кавга имаше завршено со тоа што нервозниот Жером исчезна помеѓу дрвата и не се врати дома неколку ноќи. Кога конечно се врати, Папи повторно ја покажа својата способност за самоконтрола и не рече ништо. Жером исто така се преправаше дека не се случило ништо; продолжувајќи со својата вообичаена рутина на тетеравење во мракот, појавување помеѓу дрвата со полу испиено шише виски. Иако Жером ретко зборуваше со Жулиен, имаше некоја утеха во тоа што тој знаеше дека татко му навечер е во темната колиба.

Жулиен погледна кон куката затоа што сакаше да биде сигурен дека баба му не доаѓаше накај него за да го одвлечка внатре, подалеку од сцената. Брзо го врати погледот кон колибата, преплашен од тропачето на дедо му по вратата на Жером додека таа не се отвори толку нагло и силно што се тресна од ѕидот на амбарот. Жером веднаш излезе и му се приближи на својот татко, арогантно надигнувајќи го шишето со виски на само неколку сантиметри од лицето на стариот човек. Жулиен можеше да го чуе тонот на Папи, но не можеше јасно да ги разбере неговите зборови. Не беше важно; тие секогаш беа истите.

Неговиот дедо стоеше во место, одбивајќи да се повлече. Тој затресе со главата и покажа кон куката. Жулиен брзо клекна за да се скрие, а потоа повторно внимателно сирна. Целата сцена вечерва му беше некако непозната и чудна. Татко му беше некако поагресивен. Тој вечерва не се држеше за рамката од вратата за рамнотежа како што обично правеше. Нозете не му беа нестабилни, ниту пак дерењето му беше неразбирливо како обично. Наместо тоа, тој одеше со бавни, решителни чекори, присилувајќи го стариот човек да се повлече наназад. Жулиен не можеше точно да каже во што беше разликата, но неговиот татко вечерва дефинитивно не беше ист. Тој посака да можеше да ги чуе нивните зборови. Разгледа околу себе во обид да најде некое поблиско место за криење од каде ќе може да ги гледа и слуша, но наоколу имаше само празен простор. Пред да успее да го врати своето внимание кон мажите, избувна борба.

Жером му го стегаше грлото на својот татко со една огромна рака. Стариот човек се тетеравеше наназад додека рацете диво му претаа во воздухот и двајцата паднаа на земја. Жером почна да му ја удира главата на татко му од тврдата земја, сè уште цврсто стегајќи го за вратот. Жулиен не можеше да им поверува на своите очи. Тој скокна на нозе и со врескање се стрча накај нив, молејќи го Жером да престане. Се фрли на широкиот грб на татко му, удирајќи го со мали, детски тупаници кои тој очигледно не ги ни чувствуваше. Споулавено преплашен, Жулиен почна да разгледува околу себе. Секира, камен, и таму, на земјата покрај нив, лежеше шишето. Тој го грабна полупразното пише виски кое Жером го имаше испуштено. Неговата рака се стегна околу стакленото грло. Го крена високо над главата, а преостанатата течност му се истури врз косата и лицето. Жулиен имаше чувство како сè да се одвиваше со забавени движења, како забавена снимка. Тогаш замавна со шишето со целата своја сила и го удри татко му по задниот дел од главата.

Во истата секунда се спушти целосна тишина, се слушаше само тапиот звук на неоштетеното шише кое се тркалеше по сувата земја. Жером со тресок падна врз безживотното тело на татко му. На Жулиен очите му гореа од комбинација на истурени солзи и алкохол; тој не можеше да види ништо. Неколку секунди подоцна, Жером повторно беше на нозе. Жулиен можеше да го чуе како му се приближува додека си ги триеше очите кои страшно го печеа, можеше да ја насети миризбата на виски во неговото топло, брзо бревтање. Татко му сега беше надвиснат над него, па Жулиен слепо почна да се повлекува наназад во правец на вратите од амбарот. Тој можеше да ги чуе вресците на баба му кои доаѓаа оддалеку. *Таа доаѓа да помогне*, си помисли тој. Тогаш, со ужасен стисок, Жером ја грабна десната надлактица на син му, присилувајќи го детето да се крене нагоре на прсти. Момчето со замаглен вид се смрзна во место, привремено ослепено, а неговите раце поразено паднаа надолу.

Жером го повлече својот лакт нанзад и со тупаница наменета да нокаутира боксер, зададе еден катастрофален удар во минијатурното лице на својот син. Звукот на кршење на коска беше последната работа која Жулиен ја запомни.

Жулиен, задишан како заробено животно и разбуден од страна на сопствените вознемирени звуци, се исправи во креветот. Опколен со темнина, тој ги слушна познатите менхетенски звуци од прозорецот во спалната соба кои го потсетија дека беше безбеден, возрасен и далеку од Франција.

„Жулс“, рече Ракел, исправувајќи се во креветот и брзо прегрнувајќи го одзади. Таа нежно му го бакна рамото. „Само сон, Жулс, само уште еден сон.“

Жулиен, засрамен, брзо се обиде да си го регулира дишењето. Тој беше сигурен дека засекогаш ќе го преживува тој момент во своите соништа додека не умре и се запраша дали некогаш ќе стане полесно или барем помал шок. Се навали нанзад, присилувајќи ја Ракел да го ослободи и да се премести додека тој се враќаше на својата позиција потпрен на перниците.

Таа ги повлече прекривките врз нив и се залепи за него. Иако го знаеше одговорот, сепак го праша, како што правеше после секој кошмар на Жулиен: „Сакаш да ми кажеш што сонуваше?“

Жулиен ја најде нејзината рака потпрена на неговите голи гради под ќебињата и ги преплете прстите со нејзините.

Со својот тежок, специфичен, француски акцент, тој ѝ го даде истиот одговор како и секогаш.

„Сакам да продолжам да спијам.“

Тогаш ги затвори очите.

2

Во Менхетен падна снег, снегулки крупни како пердуви го покрија Њујорк. Стампедото од пешаци ги претвори сите тротоари во водлеста, сива каша. Беше нешто пред 18.00 часот и Жулиен имаше неколку слободни часа пред да се сретне со Ракел во Метрополитан Опера.

Опера, си помисли.

Не беше голем љубител на опери. Жулиен можеше да слуша буквално сè, од Синатра до Блуз. Тој повеќе беше тип од старата школа кој веруваше дека се родил во погрешна ера. За на работа, Жулиен носеше скапи костуми, беспрекорно скроени со ретро елеганција. Викендите ги поминуваше во бели маички и фармерки, а во комбинацијата повремено ја додаваше и својата црна, кожна, моторџиска јакна, омекната од декади носење; единственото нешто што му беше останато од неговата младост во Франција. Целата комбинација беше тотална спротивност од неговата професионална верзија. Жулиен до толку го имаше усовршено својот имиџ што и двата стила совршено му прилегаа. Модерна комбинација на Боби Дарин и Џејмс Дин, надополнета со античката Зипо запалка (на дедо му, подарок кој grand-mère му го имаше дадено дента кога замина за Америка; најскапоцената работа која ја поседуваше) и неговата сериозна навика да пали цигара за цигара.

Посодветен компромис ќе беше бродвејска претстава, наместо опера. Како и да е, последната работа која ја сакаше беше да ја вознемири Ракел.

Тој сè уште ги чувствуваше емоционалните остатоци од нивната утринска расправија која им го имаше уништено појадокот и беше сигурен дека Раќел сè уште го немаше кажано својот последен збор за темата на расправијата.

Извади една кутија цигари од неговиот црн, долг капут и убаво си го намести шалот пред да ја запали. Длабоко повлече и се потпре на едно голо дрво, едно од многуте кои ја порабуваа њујоршката авенија Медисон. Погледнувајќи нагоре, тој подзамижа поради крупните снегулки кои паѓаа и повторно ѝ се восхити на огромната стаклена зграда каде работеше подолго од една декада. Ден за ден, тој се враќаше на истата адреса како директор на креативниот оддел; маркетинг менаџер со потенцијал наскоро да стане партнер во една од најголемите и најпрестижните маркетинг агенции во светот. Ја обожаваше својата работа. На почетокот, неговиот тежок акцент му задаваше проблеми и го влечеше наназад, му го отежнуваше пробивањето во индустријата, но по некое време, неговиот талент и креативност преовладаа и тој почна да се качува по скалата на успехот. Работата речиси никогаш не беше здодевна и смислувањето на слогани, реклами и маркетинг реклами за шампони, дезодоранси и сосови за шпагети им имаа овозможено на него и Раќел да имаат релативно луксузен стил на живот во градот кој тој го сметаше за најдобар град во целиот свет.

Зошто Раќел би посакала да промени било што во нашите животи?

Едно девојче, кое изгледаше како штотуку да излегло од своите тинејџерски години, помина покрај него со потпевнување. Нејзината долга црвена коса паѓаше напред, а нејзините очи се фиксираа на очите на Жулиен. Таа ја спушти брадата за да го скрие лицето, усните ѝ се развлекоа во кокетна насмевка, поцрвене и се сврте на друга страна. Тој го гледаше девојчето како се меша со толпата и сè уште можеше да го чуе нејзиното потпевнување. Ја крена раката покриена со ракавица

и си помина низ црната коса за да ги тргне паднатите снегулки. Требаше да се шиша - растењето на косата му беше прецизно како часовник, тој се шишаше секој трет четврток во месецот. Црвенкосата девојка се сврте, виде дека Жулиен сè уште ја гледаше, се исклешти, а потоа си продолжи по патот. Тој беше навикнат да добива внимание од жени, иако никогаш не го разбираше тоа. Помисли на другите мажи, неговите колеги, на оние кои правеа триста чуда зад грбовите на своите жени и кои се фалеа со тоа. Иако возбудата од освојувањето можеше да биде примамлива, помислата на легнувањето со која било друга жена освен Раќел го преплашуваше. Таа имаше креативен ум, прекрасна душа и детско срце. Тој веруваше дека Раќел беше единствената жена која би можела да ги трпи сите негови лесно променливи расположенија, неговата тврдоглавост, *неговите сидови* кои ги имаше изградено околу себе.

Во текот на годините, тој имаше и повеќе од доволно жени за по една ноќ, но дури откако Раќел се појави во неговиот живот, за првпат посака да влезе во сериозна и посветена врска. Површински, можеби нивната врска не изгледаше како да има смисла; нејзината весела природа, нејзината способност да ги признае сопствените недостатоци. Изгледаше како да немаа ништо заедничко. Иако тој никогаш немаше собрано волја и сила да го сподели своето минато со неа, таа беше негова неинформирана утеха и Жулиен понекогаш посакуваше да може да ѝ понуди повеќе од себе. Раќел го прифаќаше онаков каков што беше, таа знаеше дека неговите кошмари и емоционални лузни се последица од неговата лоша врска со насилан татко и знаеше дека мајка му умрела додека се пораѓала со него. Иако таа сакаше да знае повеќе за човекот во кого беше вљубена, сепак му дозволуваше да биде таинствен без да се навреди. Таа разбираше дека молчењето на Жулиен беше негов начин да се заштити од ужасните спомени и хорорите кои ги имаше преживеано, какви и да беа тие.

Жулиен ја изгасна цигарата без филтер, набивајќи ја во снегот со чевелот, а потоа погледна на саат.

Каде е Мет? Што се задржа толку долго?

Вечерното студенило почнуваше да му пречи, па тој се сврте кон вратите на ходникот. Неговите мисли повторно залутаа кон настаните од утрото, како што со мали прекини лутаа цел ден.

Утрото беше вообичаено како и секое друго утро. Тој седеше, читаше весник, пиеше кафе и ја пушеше првата цигара дента. Раќел влезе во кујната замотана во кратка, свилена наметка. Таа му седна во skutот со расчекорени нозе, а тој го испушти весникот и го остави да падне на земја. Кај Раќел, девојка со облини, имаше што да фати и тој го обожаваше секој можен дел од нејзиното сексапилно тело.

„Среќна годишнина, господине Грение“, рече Раќел, лепејќи нежен бакнеж на неговите усни.

Тој се исклешти од уво до уво; не беше добар глумец. „Ох, денес ни е годишнина?“

Жулиен одамна се имаше откажано од сите обиди да го изгуби својот упорен француски акцент. И после дваесет години живеење во Америка, сè уште му се случуваше често да мора да ги повторува работите кои ги кажал пред други луѓе за да го разберат, а понекогаш дури и го обвинуваа за ароганција поради неизлечивата модулација на неговиот говор.

„Да, годишнина ни е.“ Раќел весело го плесна и повторно го бакна. „Ќе се чекаме во Метрополитан во осум...“ Таа му упати еден предупредувачки поглед, предизвикувајќи го да покаже некој знак дека заборавил.

Го бакна по третпат. „Потоа ќе одиме на вечера во Le Bernadin...“

Ги залепи усните за неговите усне еднаш. „Потоа ќе се вратиме овде...“ Следеше уште еден подолг бакнеж, таа се подготвуваше за клучниот удар. „И тогаш можеме да разговараме за проширување на семејството.“

Раќел повторно се навали за да го бакне, но Жулиен нагло го сврте лицето.

Грубо извлечен од моментот, тој гласно и драматично свирна, а потоа се сврте и погледна кон неа со неверување. Според изразот на нејзиното лице беше кристално јасно дека овој разговор нема да има весел крај.

Тој саркастично ѝ се пушти. „Навистина? Да не си го изгубила умот?“ Бледо зјапаше во неа. „Не, стварно морам да знам. Мислам дека ти сега целосно си полудела, поп?“

Раќел знаеше дека неговиот сарказам брзо ќе се претвори во лутина, па веднаш ја смени тактиката. Таа му ја поднамести вратоврската и почна да цимоли. „Зошто е тоа толку лудо? Зошто не сакаш деца?“ Тогаш ги наперчи усните детски и драматично во нејзин стил.

Жулиен мразеше кога таа зборувааше како бебе во сериозни разговори. Се повлече од неа најдалеку што можеше без да го скрши дрвениот наслон од столицата. „Правевме муабет за ова пред неколку недели. Што ти е тебе во последно време?“ Жулиен стана, извлекувајќи се од под неа. Тогаш ја забодде цигарата во лавабото за да ја изгаси - нешто што го правеше само кога беше лут. „Раќел, имаме убав живот... слобода. Не мора да додаваме *детинџа* на ова.“

Кога беше вознемирен, нервозен или кога брзаше да каже нешто, тој често правеше граматички грешки во туѓиот јазик, најчесто поврзани со множината и членувањето на зборовите. Запали уште една цигара, ја стави својата шолја во лавабото и почна да се занимава со расчистување околу него. Можеше да ги почувствува нејзините очи на својот грб. Таа тивко седеше на масата и го гледаше.

„Сум ти го кажал ова и претходно“, рече тој замислено и длабоко повлече од цигарата. „Родителите се токсични за децата и децата се отров за родителите. *Никого* со деца не е *срејкен*.“ Тој повторно се сврте да ја погледне, а акцентот и граматичките грешки ескалираа со неговата нервоза.

Ракел погледна настрана, сè уште седната на столчето со расчекорени нозе и свртена наназад. Кафената коса ѝ беше влажна и собрана со црна, дрвена шнола. Заоблената вилица ѝ беше стегната, а долната усна ѝ затрепери. Жулиен знаеше дека таа силно се трудеше да остане прибрана и дека се бореше против своите солзи. Знаеше дека таа се плашеше дека тој би можел едноставно да излета од дома, нешто што понекогаш го правеше сред вакви разговори.

Нејзиниот глас доби нежен, незаконувачки тон, тон кој најверојатно требаше да го смири. „Жулиен, само затоа што ти и татко ти...“

Штом го слушна начнувањето на темата, тој се изгуби за секунда и веднаш ја прекина. Со бесни гестикации на рацете во европски стил, тој луто се развика. „Одлуките ги донесовме многу одамна! Ти знаеш како се чувствувам во врска со ова! Сега не може туку-така ти да се премислиш и после да ме присилувај и мене да се премислам. Двајцата се согласивме!“

Тој си го грабна капутот, а потоа си ги стави клучевите, цигарите и запалката во џебот. Ја гледаше само со крајчето од окото, таа му беше свртена со грб, сè уште седната на столчето со спуштена глава.

Нервозен, тој направи кратка пауза и си помисли:

Зошто мораше да го спомнуваш ова на нашата годишнина?

Без разлика на денот, за него оваа тема секогаш беше подеднакво вознемирувачка, но знаеше дека Ракел ќе го искористи значењето на овој посебен датум за да направи тој да се чувствува полошо.

Таа самата си го уништува денот.

Јас не го направив тоа.

„Ракел, јас не те лажев. Многу добро ти ги објаснив мои чувства и ставови уште на почетокот кога се запознавме. Не можам да се чувствувам виновно за ова сега... како некако да сум те измамил или како, како, да ти крадам некој женско право.“

Ракел продолжи да молчи. Жулиен сè повеќе збеснуваше; едвај се воздржуваше за да не каже нешто што би ѝ ставило сол на раните. Уште повеќе се воздржуваше за да не ѝ го истрие од нос фактот дека таа беше помлада од него - факт кој Ракел го мразеше и кој Жулиен често го користеше против неа; неговиот омилен изговор речиси за секое нивно несогласување. Тој сакаше да ја потсети дека уште пред десет години ја имаше предупредено дека нивната разлика во години еден ден би можела да стане пречка меѓу нив. Сега, на четириесет и две години, тој беше задоволен со нивниот животен стил без деца. Ракел неодамна имаше наполнето триесет и две и сега почнуваше да го слуша отчукувањето на нејзиниот биолошки часовник.

Жулиен зјапаше во нејзиниот грб додека ја гасеше цигарата, така бесно што за малку ќе го превртеше пепелникот од масата. Тогаш летна кон вратата од станот, сигурен дека таа ќе тргне по него.

Ракел се стрча по него. „Чекај!“ Таа ја зафрли раката преку неговото рамо и ја шлапна вратата, затворајќи ја. „Извини... во право си. Те молам, не сакам денес да се караме.“ Се залепи за него, гушкајќи го одзади.

За Жулиен беше предоцна затоа што тој веќе беше преплавен од вина и лутина. Неговите осетливи промени на расположенија лесно се предизвикуваа, а тешко се надминуваа, па ваквите разговори можеа да му донесат цела недела ужасни и непријатни мисли. Мораше да најде начин за двајцата да го баталат ова и брзо да го надминат. После сè, тој исто така сакаше нивната годишнина да биде убава и среќна. Се присили да се сврти и да ја гушне. Ѐ го бакна врвот од главата, кратко задржувајќи ја во преградка.

„Морам да одам, Ел. Имам состанок во 08.30.“ Тој се повлече и погледна на саат. „Добра си?“

Ракел тивко му го закопча капутот, а потоа посегна зад него за да ја отвори вратата. „Те сакам, Жулс. Ќе се видиме кај фонтаната во осум.“ Таа беше нерасположена, но мила.

Жулиен излезе од нивниот стан и ја затвори вратата. Тој беше сигурен дека Раquel му имаше попуштено само за да не замине лут и знаеше дека таа наскоро повторно ќе ја начне темата.

Можеби вечерва.

Сега, речиси десет часа подоцна, нивната расправија од утрото сè уште му тежеше во мислите. Тој запали цигара баш во моментот кога Мет се појави покрај него.

„Еј, дај една од тие.“ Мет ја пушти раката по кутијата со цигари на Жулиен во моментот кога еден крупен човек се удри во него, а потоа со благо нишање во чекорот си продолжи по патот без да застане за да се извини. Првичната реакција на Жулиен беше да тргне по човекот и да го грабне за јаката, но тој премногу брзо се изгуби во толпата. Мет затресе со главата. „Пролет гомнар!“ избувна тој.

„Добар си. Батали.“ Жулиен му го истресе рамото на Мет, му ја запали цигарата, а потоа си ја затвори металната запалка со едно отсечно мрдање на рачниот зглоб.

Неговиот колега не беше низок, но сепак стоеше половина глава пониско од сто и деведесетте сантиметри на Жулиен. Мет имаше триесет и пет години, но наликуваше на срамежлив тинејџер, а таквиот изглед го дополнуваше и неговата нерамна, малку оштетена кожа. Неговата кафена виткана коса не беше совршено средена како што им доликуваше на маркетинг ѕверките од авенијата Медисон. Евтини костуми, износени чевли и тексас јакна врз памучен дуксер; ефектот беше како Мет да имаше неонски знак над главата со зборовите: *Јас не се вклопувам тука*. Тој беше жив доказ дека изгледот знаеше да лаже затоа што Мет беше еден од најкреативните членови во маркетинг тимот на Жулиен - кога не играше видео игри на својот iPhone.

Жулиен не се спријателуваше лесно и обично избегнуваше секакви собири, освен ако не беа поврзани со работа и неизбежни, но Мет успеа да го освои со тоа што долго време неуморно го следеше низ канцелариите

на работа и го покануваше на разни излегувања и настани. Со исклучок на Раquel, Мет беше единствената личност со која Жулиен се дружеше надвор од работа. Нивните жени сега неразделни пријателки, се имаа зближено на една божиќна забава пред три години.

Како и да е, без разлика на времето кое го поминуваа заедно, муабетите кои Жулиен ги правеше со Мет беа релативно обични и секојдневни. Мет, од друга страна, беше отворена книга - тој ги носеше сите свои емоции на лицето и го вклучуваше Жулиен во секоја своја мисла, во секој детаљ од својот живот.

„Што правеше? Што се задржа толку?“ праша Жулиен додека тргнуваа по преполниот тротоар.

„Фил“, рече Мет, мислејќи на еден од партнерите во агенцијата. „Ме фати на излегување, разговаравме за онаа реклама со переците. Мислам дека сепак има шанси да го добијам она покачување на платата.“

„Да? Браво за тебе.“ Жулиен потисна една широка насмевка.

„Што значи тоа, по фаволите?“ рече Мет, намерно удирајќи се во Жулиен.

Повторно, најверојатно поради неговиот акцент, неговите зборови беа погрешно сфатени.

„Значи *браво... за... тебе*“, рече Жулиен со контролиран акцент.

Паранојата на Мет му беше истовремено забавна и симпатична. Покрај тоа, тој веќе знаеше дека Мет ќе го добие покачувањето. Жулиен лично имаше отидено кај Фил за да му даде до знаење дека Мет беше станат незаменлив за клиентите и имаше предложено платата да му се покачи во најскоро време.

Свртеа на аголот и влегоа во пабот во кој обично седнуваа во петок навечер. Вратата од Бренен се отвори и гласната музика се разлеа низ улицата. Како и секогаш, местото беше преполно. Мет забележа дека три жени стануваа од еден коњопој. Тој ја подаде раката помеѓу нив и ја спушти на масата за да ја прогласи за нивна.

Една од девојките намуртено го погледна. Мет ѝ се насмевна, а за дополнителен ефект неколкупати дури и промрда со веѓите горе-долу.

„Зошто не останете да испиете по една пијачка со нас?“ ѝ предложи тој на русокосата на која очигледно ѝ беше одбивен.

Усните на девојката се извија надолу и Жулиен помисли дека имаше шанса таа да го истури остатокот од својот пијалак во лицето на Мет. Тој застана помеѓу нив.

„Те молам прости му на мојот безобразен пријател.“ Буквата *p* потенцирано кркореше во неговиот акцент додека тој сериозно ја гледаше девојката во очи.

Изразот на нејзиното лице веднаш омекна.

Жулиен продолжи, „Може да ви нарачаме по еден пијалак тебе и на твоите пријателки?“

Девојката се насмевна, но пред да успее да одговори, една од другите девојки ја грабна за раката и ја одвлечка.

Мет и Жулиен го слушнаа кикотењето на девојките и задевањето на нејзините пријателки додека тие брзо се оддалечуваа.

Мет затресе со главата. Гласот му беше повисок за една октава. „Како го правиш тоа, да го ебам?“

„Што? Не те слушам“, излажа Жулиен, покажувајќи кон звучниците кои висеа над неговата глава.

„До акцентот е.“ Мет подзамижа со очите додека размислуваше. Тој му завидуваше на Жулиен за многу работи, не само за неговите вештини со жените.

Жулиен се исклешти, а потоа се насмеа на глас. „Девојкана имаше намера да те кастрира.“

Мет ги игнорираше зборовите на Жулиен и го крена показалецот како да сакаше да покаже дека сфатил сè. „Не може да е само до францускиот акцент“, тој затресе со главата и додаде, „...ти изгледаш богато... и имаш онакво грубо лице како да си примил бокс два во животот...“ Тој продолжи да го скенира Жулиен, нагоре-надолу, барајќи ја неговата тајна. Неговиот избор на

зборови го преплави Жулиен со спомени за нападите на татко му. „Понекогаш ме плашиш, знаеш?“

Жулиен го привлече вниманието на нивната омилена келнерка. Крена два прста и таа знаеше што на рачуваат. Тогаш повторно го сврте вниманието кон Мет, обидувајќи се да се ослободи од спомените за безмилосните тупаници на татко му.

„Можеби ако си ги пеглаш кошулите одвреме-навреме, жените ќе те третираат малку подобро.“ Жулиен го стави својот телефон на масата. „Зошто... ја имаш Лили и таа е прекрасна. Што ќе ти се овие мали девојчиња?“

Мет го игнорираше прашањето и продолжи со својата анализа. „...и онаа работа со избувливото променливо расположение... онаа, онаа... резервирана ладна работа што ја правиш... нема врска, значи, Фил...“ Тој скокаше од тема на тема, без престан дрдореше за неговиот разговор со шефот додека Жулиен си го проверуваше телефонот.

Имаше една порака од Ракол.

Не заборавај! 20.00 кај фонтаната. Се гледаме наскоро. Те сакам. ХО

Жулиен ѝ одговори...

Како можам да заборавам? Среќна годишнина, госпоѓо Грение. Хохо

Нивните пијалаци пристигнаа. Келнерката добро ги знаеше. Мет ја стави раката на нејзиното рамо за да ја задржи на кратко, а потоа го испи пијалакот на екс и побара уште еден. Покажа кон Жулиен. „Ти...?“

„Не, добар сум. И така ќе треба да бегам за кратко. Се чекам со Ракол во Метрополитан, ти текнува?“

Келнерката намигна. „Како си, Жулиен?“

„Добро, Бренди, et toi?“ рече тој, намигнувајќи ѝ.

„Бомба, Убав... бомба“, рече таа пред да се оддалечи од масата со непотребно остро нишање на колковите.

4 А ти?

Мет драматично ги крена рацете, а Жулиен даде сè од себе за да го игнорира. Сè уште тресејќи со главата, Мет лапна една коцка мраз од празната чаша и почна да ја крцка. „Метрополитан, да, да. Не можеше да се извлечеш, а?“

„Има некои работи од кои не треба да се обидуваме да се *извлекуваме*, Метју“, рече Жулиен со тешка воздишка. Тогаш повторно погледна во својот телефон - *немаше одговор*.

„Па, што мислиш?“ праша Мет.

„За што? За Метрополитан?“ Жулиен се бореше да држи чекор со скокањето од тема на тема на Мет.

„Фил! Друже, за рекламата со переците? Боже... Жулиен, ме слушаш ли ти воопшто?“

Жулиен се насмевна. „Извини, Мет. Денес не сум тука со мозокот. А ти да не имаше проблеми со хиперактивност како дете?“

„Не, немав... а каде си со мозокот? Сè е во ред, така?“ Мет направи кратка пауза. „Добра е Ракул?“ Тој ги потпре лактите на масата и се навали поблиску.

„*Oui*, да, сè е во ред. Ние само... дискутиравме за некои работи.“ Жулиен повторно погледна во својот телефон, проверувајќи во колку ја имаше примено последната порака од Ракул.

17.03 часот.

Таа секогаш му одговараше, дури и на најбанални пораки, па сега беше изненаден што немаше одговор, но претпостави дека се тушираше или си ја сушеше косата со фен.

Мет знаеше дека Жулиен не копнееше да разговара за својот приватен живот, но сепак се обиде да го притисне. „Какви работи?“ праша тој. „Што дискутиравте?“

„Ништо“, инсистираше Жулиен. Немаше намера да навлегува во ова со Мет.

На лицето на Мет се рашири една смотана насмевка. „Работи за бебето?“ тој ја крена и промрда едната веѓа.

Жулиен зјапаше во него.

Како можеше Мет да знае дека нивната дискусија беше поврзана со добивање дете?

Чекај, тој рече БЕБЕТО.

„БебеТО? Кое бебе?“ избувна Жулиен.

Мет си го зеде вториот пијалак од Бренди. „Лили ми кажа, човеку. Знам, сè е океј.“

Жулиен се премисли, па и самиот побара втор пијалак. Тој стануваше нетрпелив. „Што ти кажала Лили?“

„А кога имаше намера *ти* да ми кажеш?“ Мет гордо го шлапна Жулиен по рамото.

Жулиен почувствува како му се крвеше крвниот притисок.

Што зборува овој, да го ебам?

„Што ти кажа Лили, Мет?“ Сега тој го испи пијалакот на екс.

„Да не беа нашите жени пријателки, јас немаше да знам ни една проклета работа за тебе, Жулиен“, рече Мет. „Знам дека веројатно сè уште не сакаш да разгласуваш на работа, но јас мислам дека тоа е одлично, човеку. Мене децата ми се живот. Ке видиш. Ти малку подоцна почнуваш ама...“ Мет направи пауза и го спушти пијалакот. Изразот на лицето на Жулиен одеднаш му стана прилично очигледен и јасен; Мет сфати дека имаше направено огромна грешка.

Жулиен си зјапаше во пијалакот. Собата се вртеше.

Како е можно?

Ракул има контрацептивна спирала. Таа не би...

Невозможно.

Мет сврте околу масата и дојде до Жулиен. „Ајде да одиме да пушиме по една надвор.“ Тој сакаше да го извади Жулиен од барот за да можат да направат муабет без нездраво гласната музика и да се обиде да ја поправи или барем ублажи направената штета.

Жулиен избувна и го фати Мет за јаката од јакната,

повлекувајќи го неговото лице кон своето. „Не се шегуваш, така?“ Можеше да се заколне дека веднаш ќе му прости ако Мет признаеше дека сè беше само лоша шега.

Мет нервозно разгледа околу нив, но очигледно никој не гледаше во нивен правец. „Еј, друже, ајде. Ајде да излеземе, добро?“ Можеше да ги види капките пот на слепоочниците на Жулиен. „Ајде да пушиме по една.“ Ги фати зглобовите на Жулиен и му ги тргна рацете од својата јакна.

„Кажи ми дека ме дупиш. Ме дупиш, така?“ Жулиен сега почнуваше да моли.

„Жулиен... Човек, извини. Мислев дека знаеш.“ Мет се згрчи, беше бесен сам на себе. „Извини. Како може уште да не знаеш? Јас сум тежок идиот!“ Мет продолжи да размислува на глас. „Раќел знаела подолго од месец дена... и Лили скоро толку долго... јас штотуку дознав, пред некој ден, жими сè.“ Тој ги крена рацете нагоре.

Ништо од тоа што го зборуваше не му помагаше на Жулиен. Мет го имаше видено својот пријател во куп разни расположенија, но никогаш немаше видено толку болен и исплашен поглед во очите на човекот.

Рамениците на Мет слегнаа надолу. „Ајде, Жулиен, излези со мене да пушиме по една, да му се сневиди. Ајде да излеземе, може? Да те фати малку воздух. Бел си како крпа.“ Тој тргна, оставајќи го Жулиен зад себе.

По некоја минута, вратата се отвори и Жулиен се појави. Тој бесно зајрже, шлагајќи ги рацете од циглите на сидот, а потоа се сврте и повторно го фати Мет за јаката.

„Ти не разбираш. Никој не може да разбере.“ Го пушти и се сврте на другата страна. Бесно почна да шета низ снегот кој паѓаше. Запали цигара. „*Mon Dieu.*“ Тогаш ги зафрли рацете нагоре како да бараше помош од некоја виша сила. „Што ли си мисли таа?“ се развика, очајно шлапнувајќи се со раката по челото.

Другите пушачи го гледаа Жулиен, а потоа, можеби од почит, се повлекоа во барот.

5 Боже мој

Мет чекаше вратите да се затворат зад нив. „Жулиен, пробај да се смириш... мораш да се смириш.“ Се бореше да ги најде правилните зборови. „Ова е добра работа. Вие сте финансиски средени... По ѓаволите, јас и Лили не заработуваме ни половина од вас, а имаме три деца. Не разбираам што е толку страшно...“ Тој се згрчи кога Жулиен нагло се сврте накај него. Веднаш ги крена рацете нагоре како да се обидувааше да смири диво животно. „Не дека добивањето дете не е голема работа. Мислам... твојата реакција е... малку пострашна од она што човек би го очекувал, тоа е сè...“ Уште повеќе ја влошуваше ситуацијата; му беше страв да каже уште некој збор.

„Ова нема никаква врска со пари“, рече Жулиен. Ова беше една од оние ситуации кога посакуваше луѓето да знаеја што имаше преживеано како дете. „Се работи за искуство, избор...“ Тој затресе со главата и се сврте за да си замине, но повторно се врати. „Имав план, Мет. Јас имам четириесет и две години... знам каква сакам да ми биде иднината.“ Ги крена рацете покрај главата и бесно затресе со неа. „Не би ме разбрал. Не можеш.“ Тогаш се повлече. „Не сакам деца. Едноставно е, *поп?*“ Жулиен длабоко повлече од цигарата и ја фрли на тротоарот. „Морам да одам“, рече и исчезна зад аголот. Сè уште имаше саат време до средбата со Раќел во Метрополитан.

Мет се чувствувааше ужасно. Знаеше дека Лили ќе го убие за ова. Како можеше да ѝ ја објасни оваа заебана збрка на жена му? Да не правиме муабет за тоа што немаше поим како и дали воопшто некогаш ќе може да му надомести на Жулиен... или на Раќел. Тогаш му светна дека им ја имаше уништено и годишнината, што уште толку му додаде сол на раната.

Што направив? си помисли. Згаден од себе, се врати во барот за да ја плати сметката, а потоа се упати накај дома за да се соочи со прекорите на Лили; тој беше сигурен дека Раќел наскоро ќе ѝ се јави на жена му.